ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ TRISTAN BERNARD

ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΜΠΕΝΤΕΖ

Τὸν παληό μου φίλο Πέτρο Μπρόντ εἶχα νά τὸν δῶ πάνω ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια. Τὸν εἶχα γνωρίσει μικρὸ παιδί, στὸ σχολεῖο. Ἀνῆκε σὲ μιὰ φτωχή οἰκογένεια τῆς ἐργατικῆς τάξεως, καὶ εἴμαστε τότε συμμαθηταί. Ἀργότερα, ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τό Παρίσι, τὸν ἔχασα. Νέα του δὲν ἄκουσα ποτέ. Γι' αὐτό, φαντάζεστε τὴν ἔκπληξή μου, ὅταν, ἄξαφνα, τὸν ἀντάμωσα μιὰ μέρα κατὰ τύχη στὴ λεωφόρο Βαγεράμ. Ἦταν ὡχρὸς καὶ φαινότανε καταβεβλημένος. Ἂν δὲν μοῦ μιλοῦσε αὐτὸς πρῶτος, δὲν θὰ τὸν ἐγνώριζα, εἶμαι βέβαιος. Χάρηκα πολὺ τὸν ξανάβλεπα ἐπὶ τέλους, ἔπειτ' ἀπὸ τόσα χρόνια καὶ τὸν ἐρώτησα τί γινόταν. Ὁ παληός μου συμμαθητής μοῦ ἐξεμυστηρεύθη τότε τὴν ἱστορία του, μιὰ ἱστορία παράξενη, ποὺ μ' ἐξέπληξε πραγματικά.

— Λίγον καιρό, ἄρχισε, μετὰ τὴν ἀναχώρησή σου ἀπ' τό Παρίσι, ἔχασα ἄξαφνα τὸν πατέρα μου. Καθὼς θυμᾶσαι, ἡ μητέρα μου μ' εἶχε ἀφίσει μωρό. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου, τσακώθηκα μὲ τοὺς συγγενεῖς μου κι' ἔφυγα γιὰ τή Λυών, ὅπου μπῆκα ὑπάλληλος σ' ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα. Ἤμουνα τότε δεκαεννιὰ χρονῶν. Μὲ θεώρησαν τεμπέλη καὶ μὲ διώξανε. Γύρισα τότε στό Παρίσι καὶ ἔπιασα δουλειὰ σ' ἕνα γραφεῖο. Λίγο κάθησα ὅμως κ' ἐκεῖ...

Ἀπολούθησε ἔπειτα ἕνα διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖο ζοῦσα ἀπὸ διάφορες δουλειὲς τοῦ ποδαριοῦ. Ἔπαιζα χαρτιὰ καὶ στοιχημάτιζα στὶς κοῦρσες. Νὰ μή στὰ πολυλογῶ, ζοῦσα μιὰ ζωή φτωχική κι' ἄσχημη...

Στὶς κοῦρσες ἔτυχε τότε νὰ γνωρίσω καὶ δυὸ παιδιὰ τῆς ἡλικίας μου, καὶ δὲν ἄργησα νὰ πιάσω μαζύ τους στενὲς σχέσεις. Ὅταν τοὺς γνώρισα καλά, ἔμαθα πὼς ἦταν λωποδύτες, καὶ πὼς κάνανε διάφορες ἐπιχειρήσεις στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ. Τοὺς ἔβλεπα πάντα καλοντυμένους, μὲ πολλὰ λεπτὰ στὴν τσέπη καὶ τοὺς ἐζήλευα...

Ἔτσι, σιγὰ-σιγά, μοῦρθε καὶ μένα ἡ ἰδέα νὰ ἐπιχειρήσω τίποτα τέτοιο. Ἔμενα τότε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς ὁδοῦ Μπεντέζ. Κι' ὅταν δὲν εἶχα τίποτ' ἄλλο καλύτερο νὰ κάνω, τ' ἀπογεύματα, πήγαινα στὰ περίχωρα κι' ἐξήταζα ἀπέξω τὶς διάφορες βίλλες. Εἶχαμ' ἄνοιξη τότε. Καμμιὰ φορὰ ἔμπαινα σὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτές, ἔλεγα πὼς ἤμουνα φτωχὸς κι' ἄρρωστος καὶ ζητοῦσα ἐλεημοσύνη. Τόκανα αὐτὸ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπαίνω στὰ σπίτια καὶ νὰ βλέπω πῶς εἶνε μέσα. Πολλὲς φορὲς μὲ διώχνανε. Ἄλλοι πάλι μοῦδιναν ἕνα κομμάτι ψωμί ἢ καμμιὰ πεντάρα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς μὲ τὴν ἐλεημοσύνη ποὺ μοῦδιναν μποροῦσα νὰ ψευτοζῶ. Ἐγὼ ὅμως εἶχα βάλει στὸ νοῦ μου νὰ πλουτήσω καὶ νὰ πλουτήσω εὔκολα...

Ἐν' ἀπόγεμμα ποὺ γύριζα στό Ἐκεῖ, κοντὰ στό Πουασσόν, μιὰ γρηὰ κυρία μὲ δέχτηκε στὸ σπίτι της μὲ καλωσύνη. Ἦτανε μιὰ ἀγαθὴ κοντόχοντρη γυναίκα μ' ἄσπρα μαλλιά, μέλος κάποιας φιλανθρωπικῆς ἑταιρείας. Μ' ἔμπασε στὴν κουζίνα, μοῦπε νὰ καθίσω, κι' ἐκεῖ κάθισε κι' αὐτή καὶ μοῦ μιλοῦσε πολλὴν ὥρα. Στὴν κουζίνα μέσα ἦτανε καὶ μιὰ ὑπηρέτρια, χοντρή κι' αὐτή σὰν τὴν κυρά της. Καθάριζε, θυμᾶμαι, ἀγγινάρες. Καθὼς μοῦ μιλοῦσε ἡ γρηά, ἐγὼ κύτταγα γύρω μου. Πρόσεξα τότε ὅτι ἡ ἐξώπορτα δὲν εἶχε σύρτη ἀπὸ μέσα, ὅτι τὰ κάγκελα τοῦ κήπου ἦτανε πολὺ χαμηλὰ κι' ὅτι τὰ γειτονικὰ σπίτια ἦταν ὅλα κλειστά. Ἡ γρηὰ μὲ συμβούλεψε ν' ἀποτανθῶ ἐκ μέρους της σὲ μιὰ φιλανθρωπική ἕνωση ποὺ φρόντιζε νὰ βρίσκει δουλειὰ στοὺς φτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους. Τέλος, ὅταν σηκώθηκα νὰ φύγω, μοῦδωσε ἕνα τάλληρο.

Ἀποφάσισα τότε νὰ μπῶ τὸ ἴδιο βράδυ καὶ νὰ κλέψω τὸ σπίτι αὐτό. Μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ μοῦδωσε ἡ κυρία, πῆγα κι' ἀγόρασα ἕνα καλὸ μαχαίρι. Ἔπειτα γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο τῆς ὁδοῦ Μπεντέζ, ὅπου εἶχα φυλαγμένα κάμποσα ἀντικλείδια καὶ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα. Μοῦ τάχε χαρίσει καὶ μοῦχε μάθει τὸν τρόπο νὰ τὰ μεταχειρίζωμαι ἐν' ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποὺχα γνωρίσει στὶς κοῦρσες.

Κατὰ τὶς ἑννιὰ τὸ βράδυ, προσποιήθηκα πὼς ἀνέβηκα στὴν κάμαρά μου νὰ κοιμηθῶ καὶ κρυφὰ ἔπειτα ἔφυγα γιὰ τὸ Πουασσόν. Πῆρα τὸ τραῖνο τῶν δέκα καρὰ εἴκοσι καὶ στὶς ἕντεκα καρὰ εἴκοσι κατέβηκα στό Πουασσόν. Ὁ σταθμὸς ἀπεῖχε ἀρκετὰ ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Ἐκεῖγ κι' ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ ἡ ὥρα θάτανε πειὰ ἑντεκάμισι. Εἶδα φῶς στὸ παράθυρο τῆς κουζίνας καὶ σ' ἕνα παράθυρο τοῦ ἀπάνω πατώματος. Κατάλαβα ἀπ' αὐτὸ πὼς οὔτε ἡ γρηὰ εἶχε πέσει ἀκόμα νὰ κοιμηθῆ, οὔτε ἡ ὑπηρέτριά της. Ἔκανα μιὰ βόλτα καὶ σὲ λίγο γύρισα πάλι. Εἶδα τότε ὅτι τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας δὲν ἦτανε φωτισμένο, ὑπῆρχε ὅμως ἀκόμα φῶς στὸ ἄλλο παράθυρο. Ἐπίσης ἦτανε φωτισμένο καὶ τὸ παραθυράκι τῆς σοφίτας. Κατάλαβα ἀπ' αὐτὸ ὅτι ἡ ὑπηρέτρια τοιμάζοταν νὰ κοιμηθῆ. Ἔφυγα πάλι καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισα. Φῶς στὴ σοφίτα δὲν εἶδα πειά, τὸ παράθυρο ὅμως ἀποκάτω ἔμενε φωτισμένο. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος... Στάθηκα ἀπέξω καὶ περίμενα. Περίμενα ὥρα πολλή. Τὸ φῶς στὸ παράθυρο ὀργοῦσε νὰ σβέση...

Μοῦ φάνηκε τότε πὼς κάτι ἐπαναστατεῦσε μέσα στὴν ψυχή μου... Μοῦ φάνηκε πὼς πολὺ θὰ ἤθελα νὰ μὴν ἔσβενε ποτὲ τὸ φῶς στὸ παράθυρο... Νόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ μετάνοιωνα γιὰ κεῖνο ποὺθελα νὰ κάνω καὶ πὼς θἄφευγα.

Ἡ ὥρα περνοῦσε. Ἔκανε κρύο. Ἄκουσα ἕνα γειτονικὸ ρολόϊ νὰ χτυπάη μία. Σὲ λίγο, ἄξαφνα, τὸ φῶς ἔσβυσε ἀπότομα. Ἡ γρηὰ εἶχε πέσει νὰ κοιμηθῆ.

Ἔπρεπε ὅμως νὰ περιμένω ἀκόμα, γιατὶ μποροῦσε ν' ἀργήση νὰ τὴν πάρη ὁ ὕπνος...

Καὶ περίμενα... Θὰ περίμενα ἴσαμε εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας. Τέλος, ἀποφάσισα νὰ μπῶ... Σκαρφάλωσα εὔκολα στὰ κάγκελα, κι' ἀθόρυβα πήδησα στὸν κῆπο.

Τὸ χῶμα ἦτανε μαλακό, τὰ παπούτσια μου καλὴ καὶ λυωμένα κι' ἔτσι τὰ βήματά μου δὲν ἀκουγόντουσαν καθόλου. Χωρὶς νὰ συναντήσω στὸ δρόμο μου κανένα ἐμπόδιο, ἔφτασα ἔτσι ὥς τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ. Μ' ἕνα ἀντικλείδι, κατέρθωσα νὰ τὴν ἀνοίξω ἀρκετὰ εὔκολα, χωρὶς νὰ κάνω καθόλου κρότο. Μπῆκα μέσα, Ἄναψα ἕνα σπερματσέτο ποὺχα πάρει μαζύ μου καὶ εἶδα μπροστά μου, στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου τή στενή σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ ἀπάνω πάτωμα.

Στάθηκα τότε μιὰ στιγμή, ἀκούμπησα τὸ σπερματσέτο μου σ' ἕνα τραπεζάκι κι' ἔβγαλα τὸ σακκάκι μου καὶ τὸ γιλέκο μου. Αὐτὸ τόκανα γιὰ νὰ μὴ λερωθοῦν ἀπὸ τὰ αἵματα. Τἄβαλα σὲ μιὰ γωνιά, πῆρε στ' ἀριστερό μου χέρι τὸ σπερματσέτο καὶ στὸ δεξὶ τὸ μαχαίρι μου, κι' ἄρχισα ν' ἀνεβαίνω τή σκάλα...

Καθὼς ἔφτασα στὸ ἀπάνω πάτωμα, ἄκουσα μιὰ φωνή ποὺ ρωτοῦσε :

— Σὺ εἶσαι, Ἰσάννα ;

Ἦταν ἡ γρηά. Μὲ εἶχε ἀκούσει καὶ νόμισε πὼς ἦταν ἡ ὑπηρέτριά της.

Κι' ἐγὼ τῆς ἀπήντησα, ἀλλάζοντας τὴν φωνή μου :

— Μάλιστα.

Ἤλπιζα μ' αὐτὸ πὼς θὰ τὴν ἐγελοῦσα καὶ θὰ τὴν ἔκανα νὰ ἡσυχάση πάλι. Δὲν ἔγινε ὅμως ἔτσι. Ἄκουσα βήματα στὸ δωμάτιό της. Ἔσβυσα λοιπὸν ἀμέσως τὸ κερὶ ποὺ βαστοῦσα κι' ἐκόλλησα στὸν τοῖχο, κρατῶντας τὴν ἀναπνοή μου. Ἄξαφνα, εἶδα νὰ φωτίζεται ὁ διάδρομος. Εἶδα τότε τὴν πόρτα ποὺτανε μπροστά μου ν' ἀνοίγη καὶ νὰ παρουσιάζεται στὸ κατῶφλι ἡ γρηά. Ἦτανε μὲ τὰ νυχτικά της καὶ κρατοῦσε ἕνα κερὶ στὸ χέρι. Ἀποφάσισα νὰ μὴ χάσω στιγμή. Ἔκανα ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρός καὶ χτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι μου τή γρηά στὸ στῆθος. Ἡ γρηὰ ἄφισε μιὰ φωνὴ ψιλή, σὰν φωνὴ μικροῦ παιδιοῦ κι' ἔπεσε ἀμέσως πάτωμ. Τὸ κερὶ ποὺχε στὸ

χέρι ἔπεσε κι' αὐτὸ χάμω κι' ἔσβυσε ἀμέσως. "Εγινε σκοτάδι πυκνό. "Αρχισα τότε νὰ ψάχνω γιὰ νὰ βρῶ τὸ δικό μου. Προτοῦ ὅμως κατορθώσω νὰ τὸ βρῶ, ἄκουσα μιὰ πόρτα νὰ τρίζη ἀπὸ πάνω, στὴ σοφίτα. Κι' ἀμέσως, κάποιος ἄρχισε νὰ κατεβαίνη ὀργὰ καὶ μὲ βαρειὰ βήματα τὴ σκάλα. "Ηταν ἡ ὑπηρέτρια. Κρατοῦσε στὸ χέρι μιὰ μικρὴ λάμπα τοῦ πετρελαίου. "Οταν εἶδε μέσα στὴ μέση τοῦ διαδρόμου τὴν κυρία της ξαπλωμένη μέσ' στὰ αἵματα, στάθηκε μιὰ στιγμὴ σὰν ἀποσβολωμένη. Ἀποφάσισα ἀμέσως νὰ τὴν ξεφορτωθῶ κι' αὐτήν. Ἔτρεξα καὶ τὴ χτύπησα μὲ τὸ μαχαίρι μου στὸν ὦμο κι' ἔπεσε κι' αὐτή, χωρὶς νὰ βγάλη μιλιά, ἀπάνω στὰ σκαλοπάτια! Πῆρα τότε τὴ λάμπα, δραποκέλισα τὸ σῶμα τῆς γρηᾶς, μπῆκα στὴν κάμαρά της κι' ἄρχισα νὰ ψάχνω. Σ' ἕνα συρτάρι μέσα βρῆκα δυὸ κατοστάρικα καὶ κάπου ἑκατὸ φράγκα ἀκόμα σὲ χρυσὰ νομίσματα. Τὰ πῆρα. Βρῆκα καὶ μερικὰ κοσμήματα. Δὲν πῆρα εἶπον' ἀπ' αὐτὰ γιατὶ σκέφτηκα πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ μὲ προδώσουν. Πῆρα τὰ λεπτὰ καὶ τὰ κοσμήματα τάφιχα.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ γρηᾶ ἀφῆκε ἕνα στεναγμὸ πόνου. Ποῦ εἶχ' ἀφήσει τὸ μαχαίρι μου; Κύτταξα γύρω μου. Εἶδα τότε, στὸν κορμὸ ἀπάνω, ἕνα ἐγχειρίδιο μὲ λεπίδι κοντὸ καὶ πλατύ. Ἡ λαβή του ἦταν ἀπὸ μέταλλο βαρύ, κι' ἦταν σκαλισμένη ὡμορφα καὶ πλούσια, μὲ πέτρες ποὺ μοῦ φάνηκαν πολύτιμες. Ἦταν ἕνα ἀντικείμενο ἀξίας. Τὸ πῆρα, κι' ἔχασα τὸ λεπίδι ὁλόκληρο μέσ' στὸ λαιμὸ τῆς γρηᾶς. Κ' ἔπειτα, ὁφοῦ τὸ σκούπισα σ' ἕνα χαλὶ ποὺ ταν ἁπλωμένο μπροστὰ στὸ κρεββάτι, ἔβαλα τ' ὡραῖο μαχαίρι στὴν τσέπη μου.

Κατέβηκα τότε τὴ σκάλα μὲ προφυλάξεις. "Οταν ἔφτασα κάτω, ἔσβυσα τὴ λάμπα, ξανοφόρεσα τὸ γιλέκο καὶ τὸ σακκάκι μου καὶ βγῆκα στὸ περιβόλι. "Εκλεισα πίσω μου προσεκτικὰ τὴν πόρτα, πέρασα, προσέχοντας μὴ μὲ δῆ κανεὶς ἀπ' τὸ δρόμο, τὸ περιβόλι, σκαρφάλωσα στὰ κάγκελα, πήδησα κάτω, κ' ἔφυγα. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος ὅπως καὶ πρίν καὶ φυσοῦσε ἕνα δροσερὸ ἀεράκι. Τράβηξα κατὰ τὸ σταθμό. "Οταν ἔφτασα ἐκεῖ, ἡ ὥρα ἤταν τρεῖς παρὰ εἴκοσι. Κύτταξα τὸ ὁρολόγιο καὶ εἶδα ὅτι τὸ τραῖνο πεῖπρεπε νὰ πάρω γιὰ νὰ πάω στὸ Παρίσι ἤ ὀρχόταν στὸ Πουασσὺ στὶς πέντε καὶ εἴκοσι. Ἀποφάσισα τότε νὰ πάω νὰ τὸ πάρω ἀπ' τὸν προηγούμενο σταθμό, ποὺ ἤξερα πὼς δὲν ἀπεῖχε παρὰ τέσσερα - πέντε χιλιόμετρα ἀπ' τὸ Πουασσύ. Αὐτὸ θὰ ἐμετρίαζε τὶς ὑποψίες, ἄν τύχαινε καὶ μὲ πιάναν ὡς ὕποπτο.

Προτοῦ ὅμως ξεκινήσω γιὰ τὸν ἄλλο σταθμό, στάθηκα μιὰ στιγμὴ στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου γιὰ νὰ συνταχτῶ. Ξεκούμπωσα τὸ σακκάκι καὶ τὸ γιλέκο μου καὶ εἶδα πὼς τὸ ποουκάμισό μου ἤταν σὲ δυὸ - τρεῖς μερικὰ κατσωμένο. Εἶχα κι' ἕνα μικρὸ σημαδάκι στὸ παντελόνι μου, μὰ αὐτὸ δὲν ἤταν τίποτα, γιατ' ἤταν πολὺ μικρὸ καὶ δὲ φαινόταν. "Οταν κούμπωνα τὸ γιλέκο μου δὲν φαινόταν τίποτα, καὶ κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ μὲ ὑποπτευθῆ. Στὸ ξενοδοχεῖο μου μὲ εἶχανε δῆ ν' ἀνεβαίνω στὸ δωμάτιό μου γιὰ νὰ κοιμηθῶ στὶς ἐννιὰ τὸ βράδυ. Θὰ γύριζα στὶς ἐννιὰ μὲ ἐννιάμισυ, καὶ θὰ ὑπέθεταν φυσικὰ ὅλοι πὼς εἶχα σηκωθεῖ τὸ πρωΐ νωρὶς κι' εἶχα βγῆ ἔξω. Μποροῦσα λοιπὸν νὰ μένω ἥσυχος. Αὐτὰ συλλογιζόμουνα, ὅταν, ἄξαφνα, ἔβαλα τὸ χέρι μου στὴν τσέπη καὶ θυμήθηκα τὸ μαχαίρι ποὺχα πάρει ἀπ' τὸ σπίτι τῆς γρηᾶς. "Ηταν ἐπικίνδυνο, σκέφθηκα τότε, νὰ κουβαλάω μαζύ μου αὐτὸ τὸ μαχαίρι ποὺ μποροῦσε νὰ μὲ προδώση, κι' ὅσο κι' ἄν ἄξιζε, δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ πουλήσω σὲ καλὴ τιμή. Ἀποφάσισα λοιπὸν ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτό. Κύτταξα γύρω μου, καὶ εἶδα τότε, ὄχι πολὺ μακρὰ ἀπ' τὸ σταθμό, ἕνα παλιὸ πηγάδι. Πῆγα ὡς ἐκεῖ, τάφισα νὰ πέση μέσα, καὶ ξεκίνησα γιὰ τὸν ἄλλο σταθμό.

Στὸ δρόμο, σκεφτόμουνα τὶ εἶχα κερδίσει ἀπ' αὐτὴν τὴ δουλειά. Τριακόσες δραχμὲς! Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο, σκεπτόμουν. Εἶχα φτώχειες ὅμως τότε, κι' οἱ τριακόσες δραχμὲς κάτι ἤταν κι' αὐτές. "Αν μποροῦσα μολαταῦτα νὰ διόρθωνα τὸ κακὸ ποὺχα κάνει, χάνοντας τὶς τριακόσες δραχμὲς ποὺχα κερδίση, θὰ τὸκανα ἀμέσως. Μὰ ἤταν πειὰ πολὺ ἀργά.

Σὲ μιὰ ὥρα ἤμουνα στὸ σταθμό. Κάθισα καὶ περίμενα. Σὲ λίγο ἤρθε τὸ τραῖνο. Μπῆκα μέσα, κάθισα, καὶ μόλις ξεκινήσαμε ἀποκοιμήθηκα. Ξύπνησα ὅταν τὸ τραῖνο ἔφτασε στὸ Παρίσι, στὸ σταθμὸ τοῦ 'Αγίου Λαζάρου. "Οταν βγῆκα ἀπ' τὸ τραῖνο, εἶχε ξημερώσει. "Ημουνα νηστικός, πεινοῦσα τρομερά, κι' ἤμουνα καὶ πολὺ κουρασμένος. Ἡ ὥρα ἤταν ἑξὴ καὶ μισή. Πῆγα κι' ἔφαγα σ' ἕνα γαλακτοπωλεῖο, κι' ἀπὸ κεῖ τράβηξα κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴν ὁδὸν Μπεντές. Στὸ δρόμο στάθηκα κι' ἀγόρασα ἕνα καινούργιο ποουκάμισο, γιὰ ν' ἀντικαταστήσω ἐκεῖνο ποὺ φοροῦσα καὶ ποὺ ἤταν γεμάτο αἵματα.

Εἶχα ἀποφασίσει νὰ περάσω τὴν ἡμέρα μου μὲ ἀνάπαυση καὶ ἡσυχία. "Ηθελα πρῶτα-πρῶτα νὰ κοιμηθῶ καὶ νὰ ξεκουραστῶ. Γι' αὐτὸ εἶχα σκοτώσει κι' εἶχα πλέψει. Γιὰ νὰ μὴν ἔχω πειὰ τίποτα νὰ κάνω, γιὰ νὰ μένω ἔτσι, ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι ὅλη τὴν ἡμέρα. Αὐτὸ ἤταν τότε τὸ ὄνειρό μου...

Μολαταῦτα εἰσθανόμουνα κάτι σὰν μετάνοια... Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν εἶχα κάνει ἐκεῖνο ποὺπανα, δὲν ἤμουνα παθόλου εὐχαρισημένος ἀπ' τὸν ἑαυτό μου. Σκεφτόμουνα πὼς αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ βαστάξη περισσότερο. Κι' ἀποφάσισα νὰ κυττάξω νὰ βρῶ κομμὰ δουλειὰ καὶ νὰ ἐγκαταλείψω τὰ ἐγκληματικά μου σχέδια...

Ἡ ὑπηρέτρια ἤταν χοντρὴ ὅπως κ' ἡ κυρία της...

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις στὸ κεφάλι, ἔφτασα στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Μπεντὲς καὶ Ὠμπερβελλιέ. Ἀπὸ κεῖ τὸ ξενοδοχεῖο μου δὲν ἀπεῖχε παρὰ κομμὰ ἑξακοσιὰ βήματα. Μόλις ὅμως ἔστριψα τὴ γωνία, εἶδα κάτι ποὺ μ' ἀτηνσήχησε τρομερά.

Γύρω στὸ ξενοδοχεῖο μου κόσμος πολὺ εἶχε μαζευτεῖ καὶ κύτταζε. Θάταν κομμὰ πενηντάρια ὅλοι τους... Στὴν πόρτα στεκόταν κι' ἕνα ἀμάξι. "Ηταν ἐκεῖ κι' ἀστυφύλακες, ἀστυφύλακες πολλοί. Εἶδα κι' ἕναν ἀστυνόμο. Φοβήθηκα, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἔκαν' ἕνα βῆμα κατὰ πίσω κι' ἐτοιμάσθηκα νὰ φύγω, νὰ κρυφτῶ ὅπου μποροῦσα. Ἔξαφνα ὅμως ἕνας κοντὸς ἄνθρωπος μὲ μαθρο μοῦσι, ποὺ φροῦσε σταχτιὰ ρεμπούλικα καὶ σταχτὶ παναφόρι παρουσιάστηκε μπροστά μου καὶ μ' ἐρώτησε:

— Εἶσθε ὁ Πέτρος Μπρόντ;

Δὲν ἀπήντησα τίποτα.

— Σᾶς σελλομβάνω! μοῦ εἶπε.

Φάνοξε τότε ἀπὸ ἀστυφύλακες. Οἱ ἀστυφύλακες μὲ βάλανε σὲ μέση, μοῦπιασε ὁ ἕνας τὸ δεξὶ τὸ χέρι, ὁ ἄλλος τ' ἀριστερό, καὶ μὲ σήγαν ἔτσι ὡς στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου.

Οἱ ἀστυφύλακες ποὺ ἤταν ἐκεῖ παραμέρισαν τὸν κόσμο, καὶ μὲ μπάσανε μέσα.

Ἐκεῖνος ποὺ μὲ εἶχε συλλάβει καὶ μὲ εἶχε παραδώσει στοὺς ἀστυφύλακες φώναξε τότε ἕναν ἄλλον κύριο ποὺ ἤτανε μέσ' στὸ ξενοδοχεῖο καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸν κρατοῦμε.

Κι' ὁ ἄλλος διέταξε:

— Ἀνεβάστε τον ἀπάνω.

Ἐγὼ δὲν εἶχα σὴ λύξη ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ πιάσανε. Μ' ἀνεβάσανε ὡς τὸ πρῶτο πάτωμα καὶ μὲ μπάσανε σὲ μιὰ κάμαρα. Τὸ σῶμα μιᾶς γυναίκας ἤτανε ξαπλωμένο λοξὰ στὸ κρεββάτι...

Τὴν ἐντέπωσι ποὺ κεῖνανε αὐτὸ τὸ θέαμα μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ σοῦ τὴν περιγράψω. Τὸ μυαλό μου εἶχε πάψει νὰ σκέπτεται κανονικά. Οἱ ἰδέες ἤτανε συγχυμένες μέσ' στὸ κεφάλι μου... Μοῦ φαινόταν σὰν τἄβλεπα ὄνειρο. Τὸ πτῶμα αὐτό, τὸ ξαπλωμένο μπροστά μου στὸ κρεββάτι, δὲν εἶχε κομμὰ σχέσι μὲ τὸ ἔγκλημα ποὺχα κάνει τὴν νύχτα... Αὐτὸ τὸ ἔγκλημα δὲν τὸχα κάνει ἐγώ. Καὶ σκεπόμουν ἔκπληκτος, μὰ καὶ ψύχραιμος.

"Εκανα σὲ λίγο μιὰ κάπως κοθισερημένη ἐρώτησι:

— Γιατὶ μὲ σελλομβάνετε;

Καὶ προσέθεσα ἀμέσως:

— Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

Δὲν μοῦ ἔδωκαν ὅμως κομμὰ ἀπάντησι. Γύρισα τότε καὶ εἶδα νὰ στέκεται δίπλα μου ἕνας ἄλλος κύριος, ψηλός, ποὺ φοροῦσε σκληρὸ καπέλλο. "Ενας ἀστυνομικὸς τοῦδωσε τὸ πακέτο ποὺ κρατοῦσα στὰ χέρια μου ὅταν μὲ πιάσανε καὶ ποὺ περιεῖχε τὸ καινούργιο ποουκάμισο τὸ ὁποῖο μόλις εἶχα ψωνίσει. Αὐτὸς τὸ ἄνοιξε κι' ὅταν εἶδε τὸ περιεχόμενο εἶπε στοὺς ἀστυνομικούς:

— Γδύστε τον καὶ ψάχτε τον...

Μὲ ψόξανε. Βρήκανε στὶς τσέπες μου τὶς τριακόσες δραχμές. Μὲ γδύσανε. Εἶδανε τὶς βοῦλες ἀπὸ τὸ αἷμα στὸ ποουκάμισό μου. Καὶ μὲ κλείσανε στὴ φυλακή...

Ἀργότερα, ὅταν μὰ ἀνέκριναν, ἔμαθα ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος γιὰ τὸ ὁποῖο ἄδικα μὲ κατηγοροῦσαν...

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα - ἐγὼ ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἔλειπα στὸ Πουασσὺ — ἡ διευθύντρια τοῦ ξενοδοχείου ἄκουσε ἀπ' τὸ πρῶτο πάτωμα ἕναν κρότο σὰν νὰ μετακινοῦσαν ἔπιπλα... Δὲν ἀνησύχησε ὅμως καὶ δὲν ἐφρόντισε νὰ μάθη τί ἤταν... Σὲ λίγο, κάποιος κατέβηκε ἀπὸ πάνω καὶ βγῆκε ἔξω...

Ἀργότερα, ἀκούστηκαν φωνὲς καὶ στεναγμοί. Προήρχοντο ἀπὸ τὸ ἴδιο διαμέρισμα τοῦ πρώτου πατώματος. Ἡ διευθύντρια σηκώθηκε τότε ἀπ' τὸ κρεββάτι κι' ἔστειλε ἕναν ὑπηρέτη νὰ ἰδῆ τί συνέβαινε. Αὐτὸς μόλις ἀνέβηκε ἀπάνω καὶ προχώρησε λίγο στὸ διάδρομο, εἶδε μιὰ πόρτα μισάνοιχτη καὶ φῶς μέσα. Ὁ ὑπηρέτης χτύπησε τὴν πόρτα μὰ δὲν ἔλαβε ἀπάντησι. "Ενας στεναγμὸς ἀκούσθηκε μονάχα. Ὁ ὑπηρέτης μπῆκε μέσα καὶ ἀντίκρυσε κάτω στὸ πάτωμα, ξαπλωμένο τὸ σῶμα μιᾶς γυναίκας ποὺ κατοικοῦσε στὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες.

Τὰ συρτάρια τοῦ κομμοῦ ἦσαν ὅλα ἀνοιχτά. Τὸ στρῶμα τοῦ κρεββατιοῦ ἤταν ἀνοιγμένο καὶ πεταμμένο κάτω.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου ἔβαλε τὶς φωνές, κι' ὅλοι ὅσοι κοιμόνοτουσαν σηκωθήκανε κ' ἔτρεξαν νὰ δοῦν τί τρέχει. "Οταν ἔμαθαν ὅτι εἶχε διαπραχθῆ ἔγκλημα ἐρεύνησαν στὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἀντελήφθησαν ὅτι ἔλειπα...

Μολαταῦτα, ἡ διευθύντρια τοῦ ξενοδοχείου μ' εἶχε δῆ ν' ἀναβαίνω στὸ δωμάτιό μου στὶς ἐννιὰ τὸ βράδυ. Ἐπίσης κανεὶς δὲν ἤξερε ἄν ἡ γυναῖκα ποὺ βρέθηκε δολοφονημένη εἶχε γυρίσει μόνη της τὸ βράδυ στὸ ξενοδοχεῖο ἤ ἄν τὴν εἶχε συνοδεύσει καὶ κανένας ἄλλος... "Ετσι πειὰ ἡ ὑποψίες ἔπεσαν σὲ μένα. "Ανοιξαν τότε τὴν πόρτα μου μ' ἕνα ἀντικλείδι. Δὲ μὲ βρήκανε μέσα, κι' οἱ ὑποψίες των δυνάμωσαν...

"Οταν ἔφτασα ἡ ἀσυνομία, εἶχε πειὰ σχηματισθεῖ ἡ πεποίθησι ὅτι ὁ δολοφόνος ἤμουν ἐγώ, ὁ Πέτρος Μπρόντ... Βέβαια... Γιατὶ νὰ φύγω στὰ πολὰ καθούμενα ἀπ' τὸ σπίτι, περασμένα μεσάνυχτα, ἀφοῦ εἶχα ἀνεβεῖ στὴν κάμαρά μου νὰ κοιμηθῶ;

'Η ἀλήθεια εἶνε ὡστόσο ὅτι κ' ἡ κακές μου συναναστροφὲς δὲν εἶχαν περάσει ἀπαρατήρητες ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο μου... Καὶ τόσο τὸ προσωπικό, ὅσο καὶ οἱ ἔνοικοι, εἶχανε σχηματίσει γιὰ μένα μᾶλλον κακὴ ἰδέα.

Ἔτσι μὲ ὑπέδειξαν στὴν ἀστυνομία ὡς ὕποπτο, κ' ἔδωσαν ἀμέσως πληροφορίες γιὰ τὰ χαρακτηριστικά μου. Καθὼς ξέρεις, συμβαίνει συχνὰ ὁ δολοφόνος νὰ ἐπιστρέφῃ ἀργότερα στὸ μέρος ὅπου ἔκανε τὸ ἔγκλημα. Μιὰ περιέργεια ἀκαταλύπητη ὅπο καὶ ἀνεξήγητη τὸν σπρώχνει. Αὐτὸ ἔχει συμβεῖ σὲ πάρα πολλὲς περιστάσεις. Γι' αὐτὸ ὁ ἀστυνόμος σκέφθηκε νὰ βάλῃ μερικοὺς μυστικοὺς νὰ φυλάνε σὲ γειτονικὰ σταυροδρόμια...

Κι' ἔτσι μὲ πιάσανε...

Μέρ στὰ στὸν ἀνακριτή, ἀρνήθηκα ἐπίμονα τὴν ἐνοχή μου σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο μὲ κατηγοροῦσαν. Τὰ λεπτὰ ὅμως ποὺ βρῆκαν ἀπάνω μου καὶ τὰ σίμματα ποὺ τανε σὲ πουτάμισό μου δὲν μποροῦσα νὰ τὰ διαιολογήσω καὶ μαρτυροῦσαν φανερὰ τὴν ἐνοχή μου. Μπορεῖσι φυσικὰ νὰ σκοδείξω τὸ ἄλλοθι. Δὲν εἶχα ὅμως τίποτα νὰ κερδίσω μ' αὐτό, γιατὶ ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσω τὴν ἐνοχή μου στὸ ἔγκλημα τοῦ 'Εκείῃ, γιὰ τὸ ὁποῖο κανεὶς ποτὲ δὲν ἐφαντάσθηκε πὼς ἤμουν ἐγὼ ὁ ἔνοχος. Καὶ τὸ δικαστήριο μ' ἐκήρυξε ἔνοχο...

Τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Μπεντὲζ δὲν προκάλεσε καὶ τόσο θόρυβο. Ἴσως ἐπειδὴ ὁ δράστης εἶχε ἀναπαλυφθῆ καὶ συλληφθῆ ἀμέσως καὶ χωὶς καμμιὰ δοσκολία. 'Αντιθέτως, καθὼς ἔμαθα ἀργότερα, τὸ πραγματικό μου ἔγκλημα, ἐκεῖνο ποῦχα κάνει ἔξω στὸ 'Εκείῃ, αὐτὸ εἶχε κάνει κρότο κ' ἔχει διεγείρει τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ Παρισιοῦ. Ὅλες ἡ ἐνέργειες τῆς ἀστυνομίας, φανερὲς καὶ μυστικές, δὲν ἔβγαλαν τίποτα. Ὁ δολοφόνος δὲν ἀνακαλύφθῆ ποτέ... Ἔμαθα ἀργότερα ὅτι ἡ γρηὰ ποῦχα σκοτώσει ἤτανε χήρα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ὀνομαστοὺς μας καλλιτέχνες, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μας γλύπτας. Ἔμαθα ἀκόμα ὅτι ἡ ὑπηρέτριά της δὲν εἶχε παρὰ ἕνα ἀλαφρὸ τραῦμα κι' ὅτι ἔγινε γρήγορα καλά. Μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία της, ἔμαθα ὅτι ἔτρεξε, ξέπνησε τοὺς γειτόνους, φώναξε τὴν ἀστυνομία κι' ἔδωσε μιὰ ἀκριβὴ καὶ λεπτομερῆ περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν μου.

Μὲ εἶχε γνωρίσει, καὶ θυμόταν πὼς ἤμουν ὁ φτωχὸς ζητιᾶνος ποῦχε πάει τὴν προηγούμενη μέρα κι' ἐζήτησε ἐλεημοσύνη.

'Η ἀστυνομία ἔψαξε γιὰ νὰ μὲ βρῆ παντοῦ. 'Εγὼ ἤμουν ὅμως τότε στὴ φυλακή. 'Εκεῖ δὲν ψάξανε φυσικὰ κι' ἔτσι δὲν μὲ βρῆκαν.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσα ν' ἀποδείξω τὸ ἄλλοθι, κατάλαβα πὼς ἡ καταδίκη μου ἤτανε σίγουρη. Σκέφτηκα τότε γιὸ μιὰ στιγμὴ νὰ ὁμολογήσω τὸ ἀληθινό μου ἔγκλημα. Ἔπειτα ὅμως τὸ μετάνοωσα, κι' ἀποφάσισα νὰ μιλήσω μονάχα ἂν μὲ καταδίκαζαν σὲ θάνατο. 'Η ἐπίμονη ἄρνηση τῆς ἐνοχῆς μου ἔκανε φαίνεται ἐντύπωση στὸ δικαστήριο, κι' ἔτσι δὲν καταδικάστηκα σὲ θάνατο, ἀλλὰ σὲ εἰκοσαετῆ καταναγκαστικὰ ἔργα.

Μὲ πήγανε τότε στὴ Νέα Καληδονία. Ἔμεινο ἐκεῖ ἐν-εκα χρόνια. Δὲν πέρασα καὶ πολὺ ἄσχημα. Μόνο ποὺ εἶχα ἐπιθυμήσει τὴν πατρίδα μου κι' ἤθελα πολὺ νὰ γυρίσω στὴ Γαλλία.

Τέλος, σ' ἑπτὰ χρόνια, μπόρεσα νὰ τὰ καταφέρω. 'Η τελευταία δικαστικὴ πρᾶξις, ἡ ἀφορῶσα τὸ ἔγκλημα τοῦ 'Εκείῃ ἔχρονολογεῖτο ἀπὸ τὶς 10 Αὐγούστου 1886. Σύμφωνα μὲ τὸ γαλλικὸ νόμο, δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ δικασθῆ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Ἔγραψα λοιπὸν στὸ δικηγόρο μου, τοῦ ἐξέθεσα λεπτομερῶς πῶς εἶχε τὸ πρᾶγμα, καὶ τοῦ ἀνέθεσα νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ὑπόθεσί μου. 'Απέδειξα ἔτσι τὸ ἄλλοθι. 'Απέδειξα δηλαδὴ ὅτι δὲν ἤταν δυνατὸ νὰ ἤμουν ἐγὼ ὁ δράστης τοῦ φόνου τῆς ὁδοῦ Μπεντέζ, ἀφοῦ τὴν ὥρα αὐτὴ ἔκανα τὸ ἔγκλημα τοῦ 'Εκείῃ, ἀνάμεσα στὸ Πουασσὸ καὶ στὸ 'Ορζεβάλ, εἴκοσι χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸ Παρίσι. Εὐτυχῶς ἡ ὑπηρέτρια ποῦ εἶχα πληγώσει τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος μὲ γνώρισε ἀμέσως, γιατὶ πολὺ λίγο ἄλλαξα ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποῦ φυγα ἀπ' τὴ Γαλλία. Εἶνε σήμερα θυμωρὸς σ' ἕνα σπίτι στὸ Νεῖγυ. Ψάξανε καὶ στὸ παλιὸ πηγάδι, ἔξω στὸ σταθμὸ τοῦ Πουασσό, καὶ βρήκανε τὸ μαχαίρι ποῦχα ρίξει μέσα, ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια.. Ἔγινε λοιπὸν ἀναθεώρησις τῆς δίκης.

'Αποδεικνύοντας τὴν ἐνοχή μου στὸ ἔγκλημα τοῦ 'Εκείῃ, ἀπέδειξα συγχρόνως καὶ τὴν ἀθωότητά μου ὅσον ἀφορᾶ τὸ ἄλλο ἔγκλημα, τῆς ὁδοῦ Μπεντέζ.

'Ο νόμος δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ μόνος μου ὡμολόγησα, παραδέχτηκε τὴν ἀθωότητά μου γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ ξενοδοχείου, κι' ἔτσι ἀφέθηκα ἐλεύθερος.

Κοὶ τώρα, ἀγαπητέ μου φίλε, ἔμαθες τὶ ἔγινα στὸ διάστημο ποὺ δὲ μ' ἔβλεπες. 'Εκεῖ εἶχα κατανυκτῆσει. Μὴ νομίζεις ὅμως πὼς ἔχω σκοπὸ νὰ ξαναρχίσω τὰ ἴδια... 'Εχω ἀλλάξει τώρα, ἔχω γίνει ἄλλος ἄνθρωπος. 'Εχω βρῆ μιὰ δουλειὰ καὶ ζῶ ἥσυχα κ' εἰρηνικά.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ν. Α.

Πολὺ κικάντικη φυσιογνωμία. Τὰ μάτια της ἔχουν ἀποχρώσεις κορβηγιακοῦ «φγιὸρ» μὲ κόνους γκρὶ - μπλέ. Τὸ ἀνάστημά της σταματικὸν καὶ κομψό. Ταξειδεύει συχνά, ἰδίως τελευταῖως πέρασε ὁκτὼ μῆνες στὴν Εὐρώπη καὶ τὸ ὑπέρ ποτε ἐλεγκάντικο ντύσιμό της φανερώνει τὴν ἐν Παρισίοις διαμονήν της, ὁπόθεν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπέστρεψεν. 'Επειδὴ ὁ λόγος γιὰ τουαλέττες, προσθέτομεν ὅτι ἰδιαιτέρως ἐνθουσιασθῶς ἐπρίθη ἕνα χαριτωμένο φόρεμα ποὺ ἔφερεν εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ Τιμπὰ, ἀπὸ πρασέλλα μπλὲ - πετρόλ καὶ μπερὼ ἀπὸ κασσόρι δημιόχρωμον συνδεδεμένα ὡραῖα μὲ μαντὼ ἐπίσης ἀνοὶ σὲ χρῶμα μπέζ. Εἰς τὸ ἔπαυρον κοσμικὴ, σπανίως σημειώνει ἀπουσίαν ἐπλεκτῆς δεξιώσεως, πρὸ πάντων χορευτικῆς, διότι τυγχάνει φανατικὴ θιασώτις τοῦ χοροῦ

'Η Μενταὶν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΘΗΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Λίαν ἐπιτυχὴς ὁ χορὸς τῆς Τουρκικῆς Πρεσβείας τὴν παρελθοῦσαν Δευτέρα. Αἴθουσες μεγαλοπρεπεῖς, διάκοσμος «βιὲ-στὺλ». Στὸ δάσος διακρίνεται μία καταπράσινη σέρρα ἡ ὁποία χρησιμεύει γιὰ εὐχάριστον καταφύγιον γιὰ ὅσους προτιμοῦν τὸ «ράουτ» ἀπὸ τὸν χορό.

— Μπριτζιστοὶ καὶ Μπριτζίστριαι εἰς τὸν ἄνω ὄροφον συγκεντρωμένοι ἀποτελοῦν ἐντελῶς ξεχωριστὰ ζευγάρια χορεύουν βάλς καὶ ταγκό, μερικὰ ζευγάρια θαυμάζονται ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν ρυθμικὴν κίνησίν των, μεταξὺ αὐτῶν ἡ Δὶς 'Αλίκη Διπλοράτου μὲ ἄσπρο πρὲπ σατὲν φόρεμα—μὲ τὴν κ. Κ. Μάσσα, ἡ Δὶς 'Αρποσδάρη, χαριτωμένη σιλουέττα μὲ κίτρινο ταφτὰ στοὺλ, Δὶς Βουρλούμη μὲ τούλινο φόρεμα, Δὶς Τσερεζόλα - ἐλκυστικὴ μελαγχολικὴ φυσιογνωμία.

— Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων Πρέσβυς 'Αγγλίας κ. Λωρρέν, Πρέσβυς 'Ολλανδίας Τὸτ Περσούα, 'Επιτετραμμένος τῆς Γερμανίας κ. 'Ιμβελεν, 'Επιτετραμμένος τῆς Ἰταλίας κ. ντὲ 'Αντζελης, 'Επιτετραμμένος τῆς Βουλγαρίας κ. Δάνσεφ, ὁ νέος γραμματεὺς τῆς Γιουγκοσλαβικῆς Πρεσβείας κ. Κουλουμβίτοβιτς, ὁ γραμματεὺς τῆς Βρετανικῆς Πρεσβείας κ. Γκάλοπ, ὁ γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας κ. Ντὲ Χάνς.

— 'Ο ὑπουργὸς τῶν 'Εξωτερικῶν κ. Κασπάνος, κ. καὶ κ. Μαρῆ μὲ μαύρη κομψὴ τουαλέττα, κ. καὶ κ. Γ. Καφαντάρη ὄμορφη ἐμφάνισις μὲ δαντέλλα κόκκινη. κ. καὶ κ. Α. Μιχαλοπουλου μὲ μαύρη βελοῦδινη, κ. καὶ κ. Β. Δομπρέσκη. κ. καὶ κ. Βουρλούμη μὲ μαύρη τουαλέττα καρνιρισμένη μὲ σερᾶς. Δις Βούρου μὲ κομψὴν τουαλέττα μαύρη, κ. καὶ κ. Πολίτη, κ. 'Ιμβελεν ἀπὸ τὶς ὡραιότερες ἐμφανίσεις μὲ τοῦλι μπλὸντ ἐναρμονισμένο θαυμάσια μὲ τὴν ξανθὴ ὄμορφιά της, κ. Κέντρου πολὺ ὄμορφη μὲ κόκκινο λακκάς, κ. Morsios σὲ ἐμφάνισις, κ. ντὲ Κρεμμὲν ὡραία ἐμφάνισις μὲ κόκκινη ζωζὲττ καὶ διάδημα ἀπὸ μπριλιαντ.

— Μιὰ ὡραία ἀντίθεσις μελαγχολινῆς καὶ ξανθῆς ὡραιότητας, ἡ κ. 'Αρβανιτίζη μὲ μαύρη δαντέλλα, κ. καὶ κ. Α. Βάτση μὲ κόκκινη ζωζέττ. κ. 'Ασμὲ Μεταξᾶ κικάντικη ὡραιότητα μὲ μαύρη τουαλέττα, κ. Μπακοπούλου μαῦρο τούλινο σκέλ, κ. Κ. 'Αθανασιάδη, κ. Στ. Πεματζόγλου μὲ ἄσπρη δαντέλλα. Δὶς 'Ελένη Βλάχου μὲ βελοῦδο κίτρινο, Δὶς Ψιακὴ μὲ ρὸζ τούλια.

— Δύο ἔμψυχα τριαντάφυλλα, ἡ Δὶς 'Αλέξ. Θεοχάρη μὲ κόκκινη ζωζέττ καὶ Δὶς Μπραλλιὸν μὲ ρὸζ.

— Συγκρατεστὴ «κοῦζς» ἡ Δὶς Δάφνα Βουρλούμη. ὡραιοτάτη ἡ Δὶς Λίζα Καλλέργη, αἰθερία ἐμφάνισις τῆς Δίδος Μιλέττ Καμπάνη μὲ ἄσπρα. Κομψοτάτη ἡ Δὶς Σταύρου μὲ ρόζ.

'Η Μενταὶν

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰς τὰ ἐξώφυλλα προηγουμένων φύλλων τοῦ «Μπουκέτου» ἐδημοσιεύθη *ἐπὶ πληρωμῇ* ἀγγελία, παραδοθεῖσα εἰς τὸ λογιστήριόν μας, ὑπό τινος κ. Παπαϊωάννου, διὰ τῆς ὁποίας προσηρτῶσατο καλλιτεχνικὸς διαγωνισμός, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἀθλοντὲς νὰ συμμετάσχουν ἔπρεπε ν' ἀποστείλουν εἰς τὴν ἐν τῇ ἀγγελίᾳ ἀναγραφομένην διεύθυνσιν (143 ὁδὸς Βοσσόλλα) τὴν λύσιν καὶ δρ. 5 καὶ εἰς ἀντάλλαγμα θὰ ἐλάμβανον «ἕνα θαυμάσιον καλλιτεχνικὸν δῶρον» ὡς ἀνέγραφεν ἡ ἀγγελία. Ἤδη, πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς παραπονοῦνται ὅτι ἔστειλαν εἰς τὴν ἐν λόγῳ διεύθυνσιν τὴν λύσιν τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τὸ πενταδραχμον, καὶ οὐδὲν καλλιτεχνικὸν δῶρον ἔλαβον. Σπεύδομεν νὰ τοῖς δηλώσωμεν ὅτι δὲν ἔρχεται ν' ἀπευθύνουν τὰ παράπονά των πρὸς τὸ «Μπουκέτο» τὸ ὁποῖον *οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν ἔχει μὲ τοὺς προκηρύξαντας τὸν διαγωνισμόν*, ἀλλ' ἁπλῶς ἐδημοσίευσεν ἐπὶ πληρωμῇ τὴν σχετικὴν ἀγγελίαν. Ἄς γράψουν συνεπῶς στὴν ὁδὸν Βοσσόλλα 143.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,,

ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΑΥΡΙΟΝ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν περιεχομένων της εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς :

«*Μιὰ φοβερὴ συμμορία ἀπὸ ἐστυνομικοὺς*», «*Τὸ βάπτισμα τοῦ 'Ισημερινοῦ*», «*'Η δραματικὴ ἱστορία μιᾶς ὡραίας πυγοδεσποινίνης*», «*Οἱ μεγάλοι ἀπατεῶνες*», «*'Η μαγεμένη λίμνη*» Οὐρανικὸ διήγημα, «*Ο ἄγνωστος*», «*Τὸ ξυπνητήρι*», «*Τὸ δαχτυλίδι*», κλπ.